



Ca-nostra

EPOCA SEGONA
ANY VII: NÚM. 155

SETMANARI MALLORQUI
Inca, 13 de Mars de 1926

Redacció Administració
Murta, 5. - Inca

ELS QUADRES DE LA SALA

En la sessió de la «Vida Municipal» del número passat donàrem la notícia que l'Ajuntament havia acordat posar en la sala de sessions un quadre del Fill Il·lustre d'Inca, Dr. don Gabriel Llompart, Bisbe de Mallorca.

Celebram i aplaudim que nostre Cabildo Municipal hagi entrat en si mateix, recordant-se dels seus fills il·lustres. Sempre nos ha causat una impressió deplorable l'insolament del quadre del General Luque en la cambra de sessions, lo mateix que si a Inca nos faltassen homes il·lustres a qui honorà, quand en tenim que ens sobren per onplir aquelles fredes parets.

Jo no sé si durant els temps passats l'Ajuntament d'Inca ha declarat, oficialment, fills il·lustres a cap dels nostres Serres, de nostres Abrines, de nostres Cochs, com a la Venerable, al P. Joan de la Verge, En Sagrera i demés personatges de relleu que formen una notable galeria inquera. Si són o no declarats fills il·lustres no hi importa, quand ja ho són per la seva virtut, saber o seny social que tengueren, que ha vengut a consagrar la història i l'entigüedat.

El nostre Ajuntament se honoraria moltíssim si al costat dels quadres del General i del Doctor Llompart hi col·locàs els principals homes dels nostres progenitors.

He sentit dir (no és vengut a temps que m'en pugua recordar) que altra temps ja n'hi havia de pintures d'avantpassats, i que feren desaparèixer quant forraren les parets en paper pintat, perquè els quadres no hi feien bè. Però aquell paper tornà més aviat vell que els quadres, i en bon acert el darrer Ajuntament de la situació passada feu decantar per estantís i perellingós tornant enblanquinar les parets en cals rònica. Ara, idò, és l'hora de restituir aquells quadres o fer-ne de nous dels nostres homes il·lustres, i així mostrar a la distreta generació que puja les glòries de la nostra història.

Haveu visitat mai cap de les antigües cases d'Inca? Allà haureu vist unes arcades de pedra viva, unes parets blanques, uns quadres damunt la blancor netíssima i unes cadires de repòs, de pell. Dins aquella entrada vos haureu embabaiats per revelar una distinció, una noblesa i un senyoral que no tenen les cases modernistes en tota la seva estrefoliaría. Vos haureu aturats davant aquells quadres antics, que no heu sabut distingir gaire per dur la pols de varies centúries. Tal vegada són els avis o ressavis de la casa, lligats en qualque fet històric de la pàtria o és qualque benefactor de poble. De tot això n'heu tret una impressió bona, de respecte en les antigües cases mallorquines i de veneració als nostres progenitors.

Tal hauria d'esser l'impressió dels qui pugen a la sala de sessions, al veure, en lloc d'aquelles parets fredes que no diven res, les pintures dels qui donaren calor i vida en les seves gestes a la ciutat que tots nos orgullim de pertènèixer.

MIQUEL DURÁN

EL SECRET DE SER FELIS

Que l'home no ha nascut per ser ric ni per fruir dels plaers de la vida, ni tan sols sé si val la pena de demostrar-ho. N'hi ha prou amb observar que no tothom qui vol ser ric ne pot ser, ni tothom que vol fruir pot lograr-ho. Els diners passen molt alts i els plaers porten amagada cada espina que fa fredrat.

Per ser feliç sí que hi ha nascut l'home, mes aquesta felicitat no la troba pas en les coses.

És clar que la felicitat completa i absoluta no la podem trobar finsque, a l'altra vida, rebrem el premi de les nostres bones obres.

Mes àdhuc en aquesta vida podem assolir una mena de felicitat, el màxim de felicitat possible; és un secret que us vull contar.

Tothom el sab i, no obstant, és un secret perquè com que són pocs els que l'practiquen, són també pocs els que l'experimenten, i així resulta que aquesta felicitat relativa que pot ser de tots, és de molt pocs.

És feliç relativament en aquest món qui té tot el que vol, i per a tenir tot el que's vol no hi ha més que un remei, aquest és el secret: no voler més del que's pot tenir.

Els cristians d'això en diuen conformitat.

Si no pots ser ric, conforma't de ser pobre.

Si no pots tenir salut, conforma't d'estar malalt.

Si no pots ser savi, conforma't essent ignorant.

Si no pots disfrutar, conforma't de patir.

Si no pots guanyar, conforma't de perdre.

Si no pots estar vagarós, conforma't de treballar.

Si les coses no van a mida de ton voler, posa ton voler a mida de les coses.

Això sol ens minva tant i tant les desgracies de la vida, que quasi bé les suprimeix.

Aquesta és la primera part del secret de ser feliç.

Aquest secret té una altra part, i és: vulgues tot aquell bè que pugues arreplegar.

El ser bo i virtuós i sant està a la mida de tots; doncs ho havem de voler, de buscar, de lograr-ho.

Qui fa això té les dues condicions de la felicitat; té tot el vol tot i vol el que pot i que sia bo.

Pel primer, desfem en boira totes les desgracies d'aquesta vida; pel segon, ens assegurem la felicitat de l'altra vida.

Ara diga'm: qui pateix, per la conformitat, el menys possible, i qui assegura, per la virtut, son pervindre etern, ¿què més pot desitjar?

¡Oh mil vegades feliços aquells martres que en els torments cantaven lloances a Déu amb la certa esperança de la victorial!

Oh mil vegades feliços els pobres que suen i treballen i bregen conformats en sa pobresa i saben que d'ells és el regne dels cels!

¡Oh mil vegades feliços els que pateixen persecucions i calumnies amb cristiana conformitat sabent que al cap d'alla d'un breu patir hi ha un etern gaudir!

Ara no us creieu pas que la conformitat cristiana tingi rès que veure amb aquella deixadesa musulmana que espera famolenca que Alà li porti el menjar a la boca. Rès d'això. Teniu el dever de treballar i bregar com si tot ens hagués de venir del nostre esforç; emperò després haveu de conformvos amb la paga esplèndida o modesta que la Providencia dona al nostre treball.

JAIME RAVENTÓS

Bolletí de L'HARPA D'INCA

CORRESPONDENCIA

Entre els presidents actual i el l'anterior de l'Harpa d'Inca, s'han passades les següents comunicacions, que la Junta de Govern ha trobat oportú donar-les a la publicitat.

La nova Junta Directiva del Orfeó «L'Harpa d'Inca», en la seva primera sessió celebrada el dia 12 del corrent, unanimitament va acordar trasmetre a V., i que constàs en

acta, un fevent vot de gràcies per la digna i abnegada labor per V. realitzada en la Presidència de dita agrupació artística i cultural, durant la primera etapa de llur existència.

Al mateix temps va acordar col·locar, amplificat, un retrat vostre en la sala de les Juntes, per així honorar al qui ha estat el fundador benemèrit del mateix Orfeó.

Tot lo qual tenc l'honor de comunicar-li per la seva satisfacció i efectes.

Deu guard a V. molts anys.

Inca, 13 de Febrer de 1926.

Josep Aguiló Prev. Secretari.

V. B. El Presidente: Miguel Mir

Sr. D. Miquel Durán Seurina.

—
Sr. Presidente de «L'Harpa d'Inca»

Honorable Señor; Desde la elecció de la nova Junta tenia necessitat de manifestar els meus sentiments; puis no és fàcil que una actuació plena de entusiasmes de sopte quedí aufergada sense deixar recorts expansius, sense inquietuts per llur perdurament de ideals, i tant és així, que pensava acudir a la premsa per la meua expansió, quant ha vingut a donar me avinentesa per expresar els meus sentiments el seu comunicat.

Me diu en la seva lletra que la Junta, que tant dignament presideix, ha fet constar en acta un vot de gràcies per la meua actuació en el govern de L'Harpa. Aquí, senyor President, se han canviat els conceptes, perquè l'únic que té motiu per donar gràcies som jo; i les don ben afusives a Deu i a vostés per haver acceptat, a una senzilla insinuació meua, un lloc dins el govern de L'Harpa, sens mires a càrrecs honorífics, i sí solament per col·laborar a una obra plena de bellesa i de bondat. Mai hauria somniat trobar successors tant representatius i de tanta distinció espiritual, que per amor, acceptassin de les meves calloses mans llur direcció, donant-se al ensems la sensació de noves poixances en la vida ascendent de l'orfeó, quedant així franquil el meu

esperit en el descans del retir, que tant necessari me era.

Respecte a l'acord prè de col·locar la meua semblança en la sala de sessions, dec manifestar-li que, apreciand en tot el seu valor el seu gest de benevolència tengut envers de mi i agraint-ho infinitament a la Junta, no puc acceptar fals honors per no esser els meus treballs dignes de ells. No els puc acceptar, tampoc, per anar contra el meu modo de veurer i de pensar. Si mai he acceptades presidències i càrrecs honorífics, sols és estat per poder treballar amb més intensitat dins el camp social.

Confés, ingenuament, que no essent la meua tasca mereixadora de tanta distinció, el meu retrat poria aixecar recels an els que pensen i aprecien com jo, en perjudici de l'uniformitat de volers entre els socis de la societat. Per amor de Deu, senyor President, deixin de efectuar tal acord.

Si la meua imatge tengués la virtut miraculosa de difondre sentiments de fè, de pàtria i d'amor, en aquets cas si que ho voldria que hi quedàs eternament en la cambra de sessions; però, com aquests mots lluminosos són el lema intregant de la senyera de L'Harpa, ella deu esser el sant trassump-te que s'ha de estampar dins els esperits per formar bons ciutadans i orfeonistes creients i patriòtics. Per aquets sants ideals me he desvel·lat en distintes manifestacions i ardentament desig veurer-los gravats als cors de tots. Ells me feren organitzar artístiques peregrinacions a Lluch per consagrar els cants a la Reina de Mallorca; i mes fart, a les tombes del sants i mestres mallorquins, Ramón Lull i Costa i Llobera, grans prínceps de la poesia, que són la representació més viva del nostre esser i de la nostra raça.

L'Harpa D'Inca, senyor President, deixaria de ser lo que és, per bé que modalàs les seves cançons, si no la animava la espiritualitat que impulsà son neixament, com el mateix «Orfeó Català» perdria la seva feconditat i grandesa el dia que

la seva ideologia no se amaràs de la saba de la mare terra.

Els acorts presos en la seva primera sessió, són la penyora més gentil de que la nova Junta està identificada amb tot aquest bagatge espiritual, per això no tenc que dir-los res més que la paraula encoretjadora de: sempre avant!

Una abraçada de son amic.

Miquel Duràn

Inca 26 febrer 1926

Vida Municipal

Parada de sementals.— Dia primer d'aquest mes s'obri de nou la parada de cavalls sementals que l'Estat destina an aquesta ciutat per millorar la rassa.

S'ha instalat en el lloc destinat per nostre Ajuntament, o sia, l'hostal de la Font, i se cuiden de dit servici un cabo i un soldat de cavalleria.

Plaques per veïcols.— Per medi de crida, dijous, se notificà a tots els qui tenen carretons amb molles, carros, carretets i bicicletes l'obligació de que cada veïcol duga precintada sa corresponent placa metàlica.

Se despatxen aquestes plaques a la Depositaria de l'Ajuntament, de les nou a les dotze del matí.

També està oberta la cobrança de l'impost municipal que deven pagar tots els qui tenen autos i demás veïcols de motor mecànic.

Sustitució.— Havent-se concedit per l'Ajuntament un mes de permis al segon tinent de Batle D. Antoni Salas, s'ha encarregat de la segona tinència D. Bartomeu Pujol Martorell, tinent de Batle suplent.

Ròtuls.— Cumplint un acort del Consistori, el Sr. Batle ha fet posar, a les entrades d'aquesta població, uns ròtuls amb lletres grosses, que diuen axí:

«Conductores:

Seguid la derecha.

Moderad la marcha.

Se prohíbe toda velocidad superior a doce kilometros por hora.»

Subastes públiques.— En el Bolletí Oficial s'han publicat edictes anunciant la subasta pública de les obres del jardí de la Plassa de Orient, axi com també les de la siqui colectora del carrer del Barco.

Les condicions d'abdues subastes estan manifest a la Secretaria de l'Ajuntament.

Un comunicat.— Nostro Batle ha rebut un comunicat del Sr. Governador civil fent-li a sabre que la Comissió Sanitari Provincial ha aprovat el plà de reforma i axamplament de nostra Plassa Major, amb la desaparició de l'illeta de C'an Janer.

Crònica d'Inca

Desde aquella conferència que donà el Pare Planes s'han fets treballs d'organització per revivar «La Lliga espiritual contra la Blasfèmia». Se ha continuada una junta de senyors que abans no n'hi havia, la formen: President, don Marià Morell de Can Ripoll; Secretari, don Sabastià Aguiló; vocals: don Pere d'A, Mulet, don Josep Sigüer i don Pere Mairata.

En la secció de senyores segueix la mateixa Junta d'abans, integrada amb el següent personal.

Presidenta, donya Francisca Gilabert; Vis-presidenta, donya Maria Montaner; Secretaria, donya Maria Ignacia Llabrés; Vis-secretaria, donya Joana Alzina; Tresorera, donya Antonia Beltran; Vis-tresorera donya Maria Rubert; vocals, donya Antonia Ramis donya Francisca Castanyer, donya Joana Ramis; donya Francisca Bernat.

Con censura eclesiástica

Tip. Duràn Inca